

Непознатиятъ също се бѣ обърналъ и гледаше следъ нея, спрѣнъ връзъ завоя на пътеката.

Отъ всички стаси, отъ всички околни млини, перяволи и кипурии, отъ всички лозарски катуни се стичаха люде къмъ главния друмъ, който идѣше откъмъ Хема. Морни войскари бѣха пристигнали и отседнали въ хана на стария дѣдо Мартинъ. Людетѣ слушаха ужасени, изтрѣпнали. Негодуванието имъ прелѣ, като мѣтна, придошла рѣка, очитѣ имъ засвѣткаха, дъждъ отъ свити юмурици завалѣ по старитѣ, дѣбови маси.

— Да си отиде проклетия некадърникъ! Посрами името и рода ни! Язкъ за догиналитѣ!

Високъ, строенъ момъкъ влѣзе въ препълнената кръчма, разбута людетѣ, попита:

— Какво има? Говорете!...

— Войводата... — се разнесе почителенъ шѣпотъ.

— Говорете, онѣмѣхте ли? — извика отново Радулъ и удари нетърпеливо по масата.

Раненитѣ войскари въздъхнаха. Дигнаха рамене. Единъ отъ тѣхъ, съ презързано око и патерица, отвърна:

— Изигра ни епирския деспотъ... Царъ Борилъ ни изпрати въ помощъ на севастократоръ Стрѣзъ. Заедно съ наши 52 отряда и войскитѣ на деспотъ Михаилъ, трѣбваше да вземемъ Солунъ отъ ломбардитѣ... Ала Михаилъ въ последния мигъ се отметна, мина на страната на ломбардитѣ и трѣгна съ тѣхъ противъ Стрѣзъ и насъ. Разсипаха ни... Едва се спасихме задъ планинитѣ. Половината отъ людетѣ ни ги изклаха на Пелагонийското поле...

Ядни викове и женски писъци отекнаха подъ окадеиня черенъ сводъ на хана.

Радулъ изтрѣпна. Гореща вълна залѣ тѣлото му. Ако той се бѣше отзовалъ на Борилвата молба, този новъ покоръ щѣше да бѣде спестенъ. Ала не. Все пакъ — колкото по-зле, толкова по-добре. Днитѣ на Борилъ бѣха вече преброени. Всички се отвръщаха отъ него. Нѣколкото оставали вѣрни кумански главатарии щѣха да му откажатъ помощта си. Цѣлиятъ чародѣй щѣше да се повдигне като

Всичко това